

Onun azad Azərbaycan adlı böyük bir arzusu vardı

Yalnız əlamətdar günlərdə Şəhidlər xiyabanına gələndə deyil, Badamdar istiqamətində yolum düşəndə Sədaqətin qəbrini ziyarəti özümə borc bilirəm. Və həmişə - yayın bürküsündə, qışın saxtasında bu müqəddəs məzar üzərində bir ədəd qərənfil görürəm. Sanki gəncliyinin, subaylığının, nakamlığının simvoludur... İkinci qərənfil isə mən qoyuram, çiçəklər qoşalaşır - arzularımızın, dualarımızın rəmzinə çevrilir.

O, paytaxtın bu ali məkanında ki son məskəni özü vəsiyyət etmişdi. Ağır döyüşlərin birində yaralanıb Bakıda hospitalda müalicə alarkən görüşünə gələn bacısı və əmisi qızına belə demişdir: "Vətən uğrunda şəhidlik məqamına yüksəlmək və Şəhidlər xiyabanında uyumaq ən böyük xoşbəxtlikdir. Döyüşlərdə həlak olsam, mənə burada torpağa tapşırırsınız".

Sədaqət Rəcəbova 1971-ci il yanvarın 27-də Zaqatala rayonunun Sabunçu kəndində dünyaya göz açmışdı. Valideynləri Abakər ata da, Səfiyyə ana da halal əməklə dolanan, zəhmətkeş, əliqəbərli insanlardı. Ailədə 5 övlad - 4 bacı, bir qardaş idilər. Sonbeşik olan Sədaqət "Elsevər" imzası ilə məqalə və şeirlər yazırdı. Elə bizim tanışlığımız da "Zaqatala" qəzetinin redaksiyasında olmuşdu. Mən BDU-nun Jurnalistika fakültəsində təhsil aldığı illər rayona gələndə, o isə əsrarəngiz dağ kəndindən yolunu redaksiyaya salanda görüşərdik.

SSRİ-nin çöküşü ilə regionda vəziyyət xeyli mürəkkəbləşir, ümitsizlik, həyəcan, qarışıqlıq yaranırdı. Azərbaycanda da proseslər get-gedə nəzarətdən çıxır, ictimai-siyasi durum ağırlaşır, hakimiyyət kürsülərinə canatmalar zəminində hərə-mərcəklik, özbaşınalılar hökm sürürdü. Firsətdən yararlanan xain ermənilər Azərbaycana qarşı çoxdan planlaşdırıb üstüörtülü şəkildə apardıqları ərəzi iddialarını açıq müstəviyə keçirmişlər. O zamanlar yenidən döv-

lət müstəqilliyi qazanmış ölkənin hələ nizamı ordusu yaranmadığından könüllülər silaha sarılıb müdafiəyə qalxdılar. Məhz belə bir zərurət, mənəvi borc qarşısında cəsur, vətənpərvər qızımız da sakit dayana, kənardan seyrçi ola bilməzdi.

Sədaqət məktəbi əla qiymətlərlə oxumuşdu, yaradıcı gənc idi. Qələminin nəzm və nəsr məhsulları, məqalələri, müraciətləri, məktubları gələcəyin istedadından xəbər verirdi. Özü də jurnalist olmaq istəyirdi. Lakin torpaqlarımızda gedən amansız müharibə ona bu haqda düşünüb-daşınmağa imkan vermədi. Vətənin dar günündə bu arzusunu ürəyində dəfn edərək Qarabağ savaşına qatıldı.

1992-ci ilin martında Goranboy bölgəsinə gəldi. İlk günlərdən cəldliyi, qorxmazlığı, silahla davranışı, düşməne nifrəti ilə döyüş yoldaşlarının hörmətini qazandı, əsgər və zabitlərin qız qardaşı oldu. Hərbi texnikaya xüsusi həvəsi tezliklə müxtəlif silahlardan mükəmməl istifadə, hətta tankı sərbəst idarə etməsi ilə nəticələndi. Sonralar könüllülərdən ibarət Zaqatala batalyonunun tərkibində Ağdam, Ağdərə, Füzuli cəbhələrindən keçdi, həmişə ən qaynar nöqtələrə yürüdü, döyüşlərdə şücaətlər göstərdi.

Müharibə bölgəsinə yardım aparmaq və əsgərlərdən reportajlar hazırlamaq məqsədilə Qarabağa mütəmadi ezamiyyətlərə gedən, uzun illər region mətbuatında müxbir, məsul katib, redak-

tor işləmiş ixtiyar yaşlı jurnalist Zenfira Nəsibova bir məqamı daim xatırlayır: "Biz Ağdama çatanda əsgərlər döyüşdən yenidən qayıtmışdılar. Hamısı gəlib əl sıxıb görüşürdü. Birdən ovcumdakı əlin kişi xeyləyinə məxsus olmayacaq qədər yumşaqlığını hiss edib diqqətimi topladım. Qarşımdakı şəxs gülə-gülə papağını çıxaranda saçları çiyinə töküldü: "Müəllimə, düz tapmısınız, mən xanımam, 70 qardaşın bacısıyam", - dedi. İnanın, elə sevin-dim, qürurlandım ki..."

Ailəsi isə kənddə rahatlıq tapa bilmirdi. Odur ki, böyük övladları Əminəni cəbhəyə - bacısının görüşünə göndərdilər ki, bəlkə onu fikrindən daşındıran. Əminə isə cəmi bir neçə ay əvvəl ayrıldığı bacısını tanımaqda çətinlik çəkdi - Sədaqət bu müddətdə yenidən yağrulmuş, mətinləşmiş, ad-san qazanmış, qəhrəman kimi hamının istəklisinə çevrilmişdi. Evə nə vaxt dönəcəyi barədə suala isə cavab belə oldu: "Nə vaxt vətən torpaqları azadlığa qovuşar, onda da üzü ağ evə qayıdacağam!"

Lakin 1993-cü il avqustun 8-dəki qanlı savaş Füzulidə ağır yaralanaraq müalicədən sonra yenidən erməni quldurları ilə qarşı-qarşıya dayanan Sədaqətin son döyüşü oldu. O, vəsiyyətinə uyğun Bakıdakı Şəhidlər xiyabanında torpağa tapşırıldı. Vətəni azad görmək arzusu isə 27 ildən sonra reallaşdı.

Qurban MƏMMƏDOV